

VENIRE CONTRA FACTUM PROPRIUM

1. Δυνάμει σχετικής συμβάσεως, η οποία καταρτίσθηκε εγγράφως, μεταξύ εμού αφενός και της αντιδίκου αφετέρου, **την 1^η Ιουνίου 2007 ήτοι πριν την υποβολή του δικογράφου της ανακοπής και της αιτήσεως αναστολής**, η τελευταία (εμφανισθείσα συννόμως, με τη νόμιμη εκπρόσωπό της Γεωργία Αγαπάκη), **1) αναγνώρισε πως μου οφείλει διάφορα χρηματικά ποσά από πλείστες όσες διαταγές πληρωμής, μεταξύ δε των διαταγών αυτών συμπεριλαμβάνεται και η ήδη προσβαλλομένη και 2) παραιτήθηκε εκ των προτέρων από το δικαίωμα (άλλως από το δικόγραφο) να ασκήσει ακυρωτική ανακοπή (δηλαδή εκ του άρθρου 632 § 1 ΚΠολΔικ) κατά της διαταγής αυτής.**

2. Εκ τούτων αναγκαίως παρέπεται πως η αντίδικος εν προκειμένω ενεργεί κατά κατάχρηση των χρηστών δικονομικών ηθών (ΚΠολΔικ 116 και). Τούτο, διότι αυτή με τους λόγους της υπό κρίσης ανακοπής της δεν προσβάλλει την κατ' ουσίαν αβασιμότητα της οφειλής της εκ της ανωτέρω τραπεζικής επιταγής, παρά αποκλειστικώς αναφέρεται σε έλλειψη τυπικών προϋποθέσεων για την εγκυρότητα της ανωτέρω διαταγής πληρωμής.

3. Δηλαδή, η αντίδικος πειράται να επιτύχει δικαστικώς την εξαφάνιση της διαταγής αυτής, με δικονομικές δολιχοδρομίες, μολονότι έχει αναγνωρίσει ρητώς πως μου οφείλει το ποσό της τραπεζικής επιταγής, βάσει της οποίας – κατά τα προεκτεθέντα – εκδόθηκε η διαταγή αυτή. Και τούτο, κατά κατάφωρη αντίθεση με την προεκτεθείσα προηγούμενη συμπεριφορά της αντιδίκου, η οποία μου εδημιούργησε ευλόγως την εδραία πεποίθηση πως δεν θα ασκήσει την προκείμενη ακυρωτική ανακοπή της κατά μίας διαδικαστικής πράξης (της διαταγής πληρωμής), την στιγμή κατά την οποία προηγουμένως, αφενός είχε αναγνωρίσει πως μου οφείλει το ποσό αυτής κι αφετέρου είχε ρητώς παραιτηθεί από το δικαίωμα να ασκήσει την εν λόγω ανακοπή κατά της ως άνω διαταγής¹.

¹ Πρβλ.

4. Πρόκειται αναμφισβητήτως για έκδηλη παραβίαση και της οικονομικής αρχής «venire contra factum proprium», την οποία θεσμοθετεί το άρθρο 160 § 2 ΚΠολΔικ². Συνεπώς, η προεκτεθείσα συμπεριφορά της αντιδίκου, πληροί αναμφισβητήτως το πραγματικό τόσο του άρθρου 116 ΚΠολΔικ³, όσο και του άρθρου 160 § 2, γεγονός το οποίο καθιστά απαράδεκτη/άκυρη ολόκληρη την ανακοπή της⁴, η οποία συνεπώς πρέπει να απορριφθεί ευθύς εξ αρχής από το δικαστήριό σας, για τον προεκτεθέντα λόγο.

-
- Τις ΟλομΑΠ 32/1987 Ελλ-Δνη 1988/98 και ΑΠ 17/1990 ΝοΒ 1990/1338 (κατά τις οποίες είναι κακόπιστη η συμπεριφορά εκείνου, ο οποίος αναγνωρίζει ως σπουδαία την δικαιοπραξία, την οποία όμως στη συνέχεια προσβάλλει με αγωγή ως εικονική),
 - την ΕφΠειρ 1252/1987 ΝοΒ 1987/1647 (κατά την οποία επιδιώκεται καταχρηστικώς προσωπική κράτηση του οφειλέτη, επειδή ο δανειστής του υποσχέθηκε πως δεν θα χρησιμοποιήσει το έσχατο αυτό μέσο) και
 - την ΕφΑθ 144/1990 ΕπιθΔικΠολυκ 1993/293 (κατά την οποία επισπεύδεται καταχρηστικώς αναγκαστική εκτέλεση εξωστικής αποφάσεως, διότι είχε προηγηθεί συμφωνία των διαδίκων περί μη εκτελέσεως αυτής).

² Κατά την αρχή αυτή, είναι κακόπιστη η συγκεκριμένη συμπεριφορά διαδίκου, σε περίπτωση κατά την οποία αυτή έρχεται σε ευθεία και έντονη αντίθεση με προηγούμενη διαδικαστική ή εξώδικη συμπεριφορά του (βλ. σχετικώς τις ΟλομΑΠ 702/1979 ΝοΒ 1980,34. ΕφΑθ 4220/1992 ΑρχΝ 1992,653. ΕφΔωδ 275/1991 Ελλ-Δνη 1995,400).

³ Ως προς την αρχή «venire contra factum proprium», βλ. σχετικώς **Μπέη**, Εισαγωγή εις την δικονομικήν σκέψιν, 2^η έκδ., § 12 αριθ. 2 σελ. 126 επ.

⁴ Για το ότι η παραβίαση του άρθρου 116 ΚΠολΔικ τίκτει ακυρότητα/απαράδεκτο της οικείας διαδικαστικής πράξης, βλ. ΕφΑθ 5454/1986 Δ. 1987, 203. ΕφΑθ 4468, 4469/1992 Δ. 1993, 31.